



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **nezl. N. I.**
bytem X
zastoupena JUDr. Miroslavem Kříženeckým, advokátem
sídlem Na Sadech 2033/21, České Budějovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 11. 2019, č. j. MV-126952-3/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 11. 2019, č. j. MV-126952-3/SO-2019 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Miroslava Kříženeckého, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra, jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. VS-4384/835.3/2-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 11 a § 13 zákona č. 186/2013, o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, v příslušném znění (dále jen „zákon o státním občanství“) nevyhověl žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky podanou rodiči žalobkyně jako jejími zákonnými zástupci dne 20. 8. 2018 u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje.

II. Napadené rozhodnutí

2. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí stručně zrekapituloval průběh řízení před žalovaným, výrok a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Následně ministr vnitra v napadeném rozhodnutí shrnul rozkladové námitky, které žalobkyně uplatnila v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, a zabýval se jejich vypořádáním.
3. Žalobkyně namítala, že v jejím případě nelze aplikovat zásadu jednotného státního občanství v rodině, jak to učinil v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný. Žalobkyně i její rodiče, jejichž prostřednictvím žádost o udělení státního občanství České republiky podala, jsou totiž osobami bez státního občanství. Ze základních principů mezinárodního práva přitom vyplývá, že je nežádoucí, aby docházelo k případům mezinárodního bezdomovectví, což se týká právě žalobkyně. Nevyhovění žádosti žalobkyně je proto v rozporu s Úmluvou o omezení případů bezdomovectví, jíž Česká republika vázána, v důsledku čehož je prvostupňové rozhodnutí nezákonné. V případě žalobkyně to platí tím spíše, že se na území České republiky narodila.
4. Dále žalobkyně namítala, že je nesprávný závěr žalovaného, který v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ostatní členové rodiny žalobkyně nepožádali o udělení státního občanství České republiky. Otcí žalobkyně v den, kdy za ni podával společně s její matkou žádost o udělení státního občanství, bylo příslušnými úředními osobami při podávání žádosti doporučeno, aby se svojí žádostí o udělení státního občanství České republiky vyčkal a ji podal až poté, co bude rozhodnuto o žádosti žalobkyně a jejího nezletilého bratra. To byl jediný důvod, proč žádost o udělení státního občanství České republiky otec žalobkyně nepodal. Ke dni podání rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí navíc již otec žalobkyně o udělení státního občanství České republiky požádal.
5. K první rozkladové námitce ministr vnitra uvedl, že žalovaný v řízení nepostupoval v rozporu s Úmluvou o omezení případů bezdomovectví. Z této úmluvy pro Českou republiku nevyplývá bez dalšího výslovná povinnost udělit státní občanství nezletilé osobě, která je apatridou. Je nutno přihlídnout k vnitrostátní právní úpravě státního občanství a také k související judikatuře. Žalovaný proto postupoval správně, pokud na daný případ žalobkyně aplikoval v souladu se závěry vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 - 29 zásadu jednotného státního občanství v rodině. Je obecně ve veřejném zájmu, aby nezletilé děti neměly jiné státní občanství než jejich rodiče. Tento obecný požadavek je nutno vztáhnout rovněž na rodinu, z jejichž členů nikdo nemá žádné státní občanství. Z tohoto důvodu proto není s ohledem na zásadu jednotného státního občanství žádoucí, aby v takové rodině nezletilé děti získaly státní občanství, aniž by je zároveň nezískali rovněž jejich rodiče. S ohledem na tuto skutečnost a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vzhledem k věku žalobkyně a její závislosti na rodičích nemohl žalovaný v daném případě postupovat jinak, než žádosti žalobkyně nevyhovět, neboť u žalobkyně nebyla prokázána integrace do společnosti v České republice z hlediska rodinného.

6. K druhé rozkladové námitce ministr vnitra uvedl, že rodiče žalobkyně nejsou státními občany České republiky a o udělení státního občanství České republiky souběžně se žalobkyní nežádali. Rodiče žalobkyně přitom mohli postupovat podle § 18 odst. 1 zákona o státním občanství a podat jako manželé společnou žádost o udělení státního občanství, do níž mohli zahrnout i obě své nezletilé děti, tedy i žalobkyni. Tím by byla u všech osob uvedených v žádosti naplněna podmínka rodinné integrace do společnosti v České republice. V případě nezletilých dětí je přitom právě rodinná integrace rozhodujícím předpokladem pro vyhovění žádosti o udělení státního občanství, neboť integraci z hlediska pracovního vzhledem k jejich věku nelze posuzovat a integrace z hlediska sociálního není obvykle u nezletilého dítěte ještě završena. Žalobkyně tak nesplňuje základní podmínku pro udělení státního občanství České republiky. Dále ministr vnitra dodal, že institut společné žádosti manželů a nezletilých dětí do ní zahrnutých má umožnit splnění podmínky integrace do společnosti v České republice právě z hlediska rodinného a na druhé straně také eliminovat způsob nabývání státního občanství České republiky rodiči na základě žádosti o udělení státního občanství České republiky, která je podaná až následně po podané žádosti jejich nezletilých dětí. Dále ministr vnitra v napadeném rozhodnutí uvedl, že souhlasí s postupem žalovaného, který při svém rozhodování o žádosti zohlednil nízký věk žalobkyně, které bylo v době podání žádosti 10 let, a v této souvislosti shledal její sociální integraci do společnosti v České republice nedostatečnou a neposuzoval její integraci z hlediska pracovního.
7. V závěru napadeného rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že žalobkyně může po dovršení zletilosti sama požádat o udělení státního občanství České republiky na základě vlastního uvážení. V daném případě může nabýt státní občanství České republiky také zjednodušenou formou, a to prohlášením podle § 35 zákona o státním občanství České republiky. Ministr vnitra navíc neshledal, jak konkrétně by žalobkyni udělení státního občanství České republiky s ohledem na její nízký věk usnadnilo pobyt v České republice. Žalobkyně pobývá má území České republiky na základě trvalého pobytu, který jí i v období její nezletilosti jí garantuje všechna nezbytná práva stejně jako občanu České republiky (např. nárok zdravotní pojištění, právo na vzdělání a pobyt na území).

III. Žaloba

8. Žalobkyně v podané žaloby uvedla, že se narodila dne X na území České republiky, v X. S účinností ode dne 26. 6. 2008 jí pak byla udělena doplňková ochrana na území a následně jí byl ode dne 20. 11. 2014 povolen na území České republiky trvalý pobyt. Je nezletilou osobou bez státní příslušnosti, za kterou podali její rodiče žádost o udělení státního občanství. Žalobkyně dále v podané žalobě zrekapituloval průběh řízení před žalovaným a ministrem vnitra, obsah prvostupňového rozhodnutí, námitky, které proti tomuto rozhodnutí uplatnila v rozkladu a obsah napadeného rozhodnutí.
9. Dále žalobkyně uvedla, že uznává, že na udělení státního občanství neexistuje právní nárok. Diskrece správních orgánů při rozhodování o udělení občanství však nemůže být bezbřehá. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 - 29: „*Stát suverenitu, jež mu při udělování jeho státního občanství cizincům [...] plně náleží, přenesl na státní orgán, jemuž rozhodování o této věci svěřil, pouze v limitech omezení, která zakotvil do jiných výronů své suverenity: do Ústavy a Listiny základních práv a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.*

svobod, v nichž ústavodárce zavázal své orgány k dodržování tam obsažených lidských práv, stejně jako principů vyplývajících z charakteristiky ČR jako moderního demokratického, ústavního a právního státu; do souhlasu s mezinárodními smlouvami zaručujícími lidská práva – ve vztahu k subjektivnímu právu některých skupin osob na státní občanství je tak ČR vázána např. Úmluvou o omezení případů bezdomovectví z roku 1961 (publ. pod č. 43/2002 Sb. m. s.), Úmluvou o státním občanství vdancých žen z roku 1957 (publ. Pod č. 72/1962 Sb.), Úmluvou o právech dítěte z roku 1989 (publ. pod č. 104/1991 Sb.), či konečně Evropskou úmluvou o státním občanství z roku 1997 (publ. pod č. 76/2004 Sb. m. s.); a v neposlední řadě do zákonů, v daném případě zejména do zákona o nabývání a pozbývání státního občanství a do správního řádu.“

10. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány v jejím případě uvedeným požadavkům nedostály, neboť při posuzování její žádosti nedostatečně zohlednily Úmluvu o omezení případů bezdomovectví. Jakkoliv je žádoucí, aby byla zachována zásada jednotnosti státního občanství v takto specifické situaci, jako je případ žalobkyně, kdy žalobkyně i členové její rodiny jsou osobami bez státní příslušnosti, by tato zásada měla být prolomena a žalobkyni by mělo být uděleno státní občanství České republiky. Žalobkyně se fakticky narodila jako mezinárodní bezdomovec, a přesto státní orgány nekonají nic pro to, aby ji před tímto stavem ochránily, jakkoliv Česká republika proklamuje, že je demokratickým právním státem. Žalobkyně je přesvědčena, že je rozhodně v jejím zájmu, aby jí české státní občanství bylo uděleno. Tento názor sdílí i rodiče žalobkyně, kteří mají zájem na co nejlepším postavení pro své děti. Proto současně se žalobkyní podal žádost o udělení státního občanství také její bratr. Tuto žádost podal i jejich otec a jediným, kdo z rodiny tuto žádost nepodal, je pouze matka žalobkyně. Podle žalobkyně je tak zřejmé, že argumentace správních orgánů týkající se zásady jednotnosti státního občanství je v případě žalobkyně lichá a účelová
11. Dále žalobkyně uvedla, že z odůvodnění obou rozhodnutí vyplývá, že podle názoru správních orgánů nemůže úspěšně žádat o udělení státního občanství České republiky nezletilé dítě, jestliže současně nepodají žádost o udělení státního občanství jeho rodiče, či alespoň jeden z nich. Pokud by měl zákonodárce skutečně v úmyslu takto koncipovat podmínky pro udělení státního občanství nezletilým dětem, jistě by takovou podmínku do zákona o státním občanství vložil. V zákoně o státním občanství však podmínky pro jeho udělení takto formulovány nejsou. Žalovaný i ministr vnitra proto podle žalobkyně překročili při svém rozhodování limity správního uvážení, když fakticky podmiňovali možnost udělení státního občanství žalobkyni tím, aby byla žádost podána společně s jejími rodiči. Dotažením tohoto přístupu *ad absurdum* by žadatelé s rodiči, kteří žijí na území České republiky, avšak nežádají o udělení českého státního občanství, byli vyloučeni z možnosti získání občanství. Dle názoru žalobkyně je naopak frapantní, že její integrace do české společnosti jako příslušníka již druhé generace žijící na území České republiky bude a možná již nyní je větší, než kdy bude u jejích rodičů. Při rozhodování o žádosti žalobkyně navíc nebyly dostatečně zohledněny sociální vazby žalobkyně, která má vztah pouze k České republice, prožila zde celý svůj život a cítí se jako Češka.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný uvedl, že zákon o státním občanství není v rozporu s Úmluvou o omezení případů bezdomovectví, neboť limity pro zákonodárce smluvního státu stanovené Úmluvou o omezení případů bezdomovectví nejsou českým zákonodárcem překročeny. Podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 14 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

státním občanství naopak plně respektují omezení daná příslušnými ustanovením Úmluvy o omezení případů bezdomovectví. Aplikace zákona o státním občanství České republiky tedy představuje zároveň i řádné naplnění požadavků Úmluvy o omezení případů bezdomovectví. Žalovaný a ministr vnitra ve svých rozhodnutích tudíž v souladu požadavky Úmluvy o omezení případů bezdomovectví na případ žalobkyně aplikovali správními soudy aprobovanou zásadu jednotného státního občanství v rodině, i když se v případě žalobkyně jedná o rodinu bez státní příslušnosti. Dále žalovaný uvedl, že vzhledem k věku žalobkyně a její závislosti na zákonných zástupcích nebylo možno posoudit integraci žalobkyně do společnosti v České republice z hlediska rodinného ve smyslu požadavků příslušné zákonné úpravy jako dostatečnou. Právě z tohoto důvodu ministr vnitra v napadeném rozhodnutí akcentoval nutnost vytvoření pevných rodinných vazeb žalobkyně ve vztahu k občanům České republiky, jimiž však rodiče žalobkyně nejsou, a to právě s ohledem na zásadu jednotného státního občanství v rodině. Žalovaný proto setrval na závěrech vyslovených ministrem vnitra v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky integrace do společnosti v České republice, a právě z tohoto důvodu nebylo možno její žádosti o udělení státního občanství vyhovět. V závěru svého vyjádření žalovaný uvedl, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila stejné námitky jako v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí. Jelikož neuvedla žádnou jinou argumentaci, než tu kterou již uplatnila v řízení před správními orgány, a neoznačila žádné nové důkazy na její podporu, splnění podmínky integrace do společnosti vyžadované zákonem o státním občanství tak žalobkyně podle žalovaného stále neprokázala. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

13. Žalobkyně ani žalovaný se již ve věci dále nevyjádřili.

V. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu městský soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
15. Žalobkyně podala prostřednictvím svých zákonných zástupců (otce a matky) dne 20. 8. 2018 u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru vnitra a krajského živnostenského úřadu spolu se svým bratrem společnou žádost o udělení státního občanství. V podané žádosti žalobkyně uvedla, že její bratr žije na území České republiky od již od svých čtyř let a ona se zde narodila. Oba považují Českou republiku za svůj jediný domov, mají zde přátele a sociální zázemí. Se státem, z něhož jejich rodiče uprchli kvůli pronásledování pro etnickou příslušnost, nemají žádné styky a nemají k němu žádný vztah.
16. Rodiče žalobkyně i její bratr pobývali na území České republiky ode dne 31. 5. 2007. Žalobkyně pobývala na území České republiky ode dne 26. 6. 2008 na základě udělené doplňkové ochrany a ode dne 25. 11. 2014 na základě povolení k trvalému pobytu uděleného po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Žalobkyně, její bratr i oba rodiče po celou dobu pobytu pobývali na území České republiky jako osoby bez státní příslušnosti.
17. Krajský úřad Moravskoslezského kraje zaslal žádost žalobkyně spolu se všemi přílohami, které k ní žalobkyně přiložila (životopis žalobkyně, potvrzení o studiu ze dne 15. 6. 2018 a vysvědčení z prvního, druhého a třetího ročníku ze základní školy v X, rozhodnutí o udělení prodloužení doplňkové ochrany udělené žalobkyni žalovaným, rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu vydané žalobkyni žalovaným, informace o pojištění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(žalobkyni) Všeobecné zdravotní pojišťovny, potvrzení o neexistenci nedoplatků Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj a Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj, potvrzení Úřadu práce České republiky o dobách vedení matky žalobkyně v evidenci uchazečů o zaměstnání, sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná matce žalobkyně o výši a způsobu úhrady záloh na pojistné jako osoby vykonávající samostatnou výdělečnou činnost, výpis z veřejné části živnostenského rejstříku otce žalobkyně, přiznání k dani z příjmu fyzických osob otce žalobkyně) a podklady, které při jejím zpracování shromáždil (dotazník k žádosti, vyjádření k žádosti o udělení státního občanství Magistrátu města X), žalovanému spolu se svým stanoviskem ze dne 20. 9. 2019, č. j. MSK 131143/2018, sp. zn. VŽ/27522/2018/Hej. Ve stanovisku krajský úřad uvedl, že s ohledem na dobu pobytu žalobkyně v České republice, skutečnosti, že proces integrace nebyl dovršen i faktu, že rodiče žalobkyně nejsou státními občany České republiky ani o české občanství nežádají, navrhuje žádosti o udělení státního občanství nevyhovět.

18. Oznámením ze dne 16. 5. 2019, č. j. VS-4384/835.3/2-2018, doručeným oběma rodičům žalobkyně dne 22. 5. 2019, žalovaný vyrozuměl žalobkyni, že žalobkyni doložené podklady považuje za dostatečné pro rozhodnutí ve věci a vyzval žalobkyni k seznámení s poklady rozhodnutí ve lhůtě do sedmi dnů od doručení tohoto oznámení. Žalobkyně možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužila.
19. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky nevyhověl. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že, co se týče rodinných poměrů žalobkyně, žalobkyně žije ve společné domácnosti se svým starším bratrem a rodiči. Za bratra rodiče též podali žádost o udělení českého státního občanství. Rodiče sami žádost o udělení státního občanství České republiky nepodali. Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, protože na území České republiky pobývá oprávněně ode dne 26. 6. 2008, podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, protože se na území České republiky převážně fakticky zdržuje, což doložila potvrzením o studiu a vysvědčeními, není povinna prokazovat splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 3, 4 a 5 zákona o státním občanství, protože byla ke dni podání žádosti mladší patnácti let, že z podkladů založených ve spise vyplývá, že splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, že splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství neprokazuje, protože je mladší 18 let a že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobkyně v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů zatěžovala systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi, a proto splňuje i podmínku stanovenou v § 14 odst. 8 zákona o státním občanství. Dále se žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobkyně splňuje podmínku integrace do společnosti v České republice z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Žalovaný konstatoval, že pracovní integraci žalobkyně nelze vzhledem k jejímu nízkému věku zatím očekávat a ze stejného důvodu nelze plnohodnotně posuzovat ani její integraci z hlediska sociálního, protože sociální integrace žalobkyně se začíná teprve utvářet, probíhá zatím pouze v rámci nejbližší rodiny a prostřednictvím rodičů žalobkyně, kteří jsou bez státní příslušnosti a kteří o udělení českého státního občanství zatím nežádali. U dětí jsou přitom určující především vazby na rodiče, na něž je žalobkyně výchovou i výživou plně odkázána. Sociální vazby žalobkyně běžné v jejím věku, které navázala v rámci svých školních či zájmových aktivit, nelze klást na roveň vazbám k jejím rodičům. Následně žalovaný uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že by byla v České republice integrována z hlediska rodinného, pokud její Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rodiče nejsou státními občany České republiky a o české státní občanství nežádají. Vzhledem k této skutečnosti a s ohledem na zásadu jednotného státního občanství v rodině dospěl žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 142/2013 - 29 k závěru, že není v zájmu žalobkyně, aby jí bylo uděleno státní občanství České republiky, aniž by toto občanství nabyli i její rodiče, jako její zákonní zástupci a její starší bratr. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí rovněž připomněl, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve svém stanovisku navrhl žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhovět.

20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad ze dne 26. 7. 2019, v němž navrhla, aby ministr vnitra prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že se žalobkyni uděluje státní občanství České republiky. Námitky, které žalobkyně v rozkladu uplatnila, odpovídají těm, které ministr vnitra shrnul v napadeném rozhodnutí (viz body 3 a 4 tohoto rozsudku).
21. Napadeným rozhodnutím ministr vnitra rozklad žalobkyně zamítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný s tímto postupem soudu nevyslovili nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť soud shledal, že veškeré listiny potřebné pro posouzení a rozhodnutí věci jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117).
23. Žaloba je důvodná.
24. Podle § 5 zákona o státním občanství státní občanství České republiky nabývá narozením i dítě, které se narodí na jejím území a které by se jinak stalo osobou bez státního občanství (dále jen „bezdomovec“), pokud jsou oba rodiče dítěte bezdomovci a alespoň jeden z nich má na území České republiky ke dni narození dítěte povolen pobyť na dobu delší než 90 dnů.
25. Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.
26. Podle § 29 odst. 1 zákona o státním občanství ministerstvo udělí státní občanství České republiky dítěti, které se narodí na území České republiky a nenabude narozením státní občanství ani jednoho z rodičů a alespoň jeden z rodičů má na území České republiky ke dni narození dítěte povolen pobyť na dobu delší než 90 dnů.
27. Podle čl. 1 Úmluvy o omezení případů bezdomovectví členský stát zajistí nabytí svého občanství osobě narozené na jeho území, která by jinak byla bez státní příslušnosti. Toto občanství se nabude: (a) ze zákona při narození, nebo (b) na žádost, kterou způsobem stanoveným vnitrostátním právem příslušnému orgánu podá dotyčná osoba nebo která bude podána jejím jménem. S výhradou ustanovení odstavce 2 tohoto článku nelze takovou žádost zamítnout. Smluvní stát, který stanoví, že jeho občanství se nabývá podle písmene Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(b) tohoto odstavce, může rovněž stanovit, že jeho občanství se nabude ze zákona ve věku a za podmínek stanovených vnitrostátním právem (odst. 1). Smluvní stát může udělení svého občanství podle písmene (b) odstavce 1 tohoto článku vázat na jednu nebo více z těchto podmínek: (a) že žádost je podána v době, kterou smluvní stát stanoví a která nezačne později než ve věku osmnácti let a neskončí dříve než ve věku dvaceti jednoho roku, aby se ovšem příslušné osobě poskytl alespoň jeden rok, během kterého může sama žádost podat, aniž by k tomu musela získat způsobilost; (b) že dotyčná osoba na území smluvního státu obvykle sídlila po dobu, kterou tento stát stanoví a která nepřevyšší pět let bezprostředně předcházejících podání žádosti ani deset let vůbec; (c) že dotyčná osoba nebyla odsouzena za trestný čin proti bezpečnosti státu ani nebyla odsouzena k trestu odnětí svobody na pět let nebo více na základě obvinění ze spáchání trestného činu; (d) že dotyčná osoba vždy byla bez státní příslušnosti (odst. 2).

28. Podle čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o státním občanství každý smluvní stát ve svém vnitrostátním právu zajistí, že jeho státního občanství nabývají děti narozené na jeho území, které narozením nenabudou jiného státního občanství. Takové státní občanství bude uděleno: a) ze zákona při narození; nebo b) následně dětem, které zůstaly bez státního občanství, na žádost podanou příslušnému orgánu dotyčným dítětem nebo v jeho zastoupení způsobem předepsaným vnitrostátním právem smluvního státu. Tato žádost může být podmíněna oprávněným a obvyklým trvalým pobytem na jeho území, jehož délka do podání žádosti nepřesáhne pět let.
29. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
30. Podle čl. 7 Úmluvy o právech dítěte každé dítě je registrováno ihned po narození a má od narození právo na jméno, právo na státní příslušnost, a pokud to je možné, právo znát své rodiče a právo na jejich péči (odst. 1). Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zabezpečují provádění těchto práv v souladu se svým vnitrostátním zákonodárstvím a v souladu se svými závazky vyplývajícími z příslušných mezinárodněprávních dokumentů v této oblasti se zvláštním důrazem na to, aby dítě nezůstalo bez státní příslušnosti (odst. 2).
31. Na základě obsahu správního spisu, podané žaloby a vyjádření žalované považuje soud mezi žalobkyní a žalovaným za nesporné následující skutečnosti.
32. Žalobkyně se narodila na území České republiky a na jejím území od svého narození až do vydání napadeného rozhodnutí pobývala. Na území žalobkyně pobývala od 26. 6. 2008 na základě udělené doplňkové ochrany a od 25. 11. 2014 na základě povolení k trvalému pobytu uděleného po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Žalobkyně pobývala na území spolu se svými rodiči a bratrem. Žalobkyně, její bratr i její rodiče jsou osobami bez státní příslušnosti. Společně se žalobkyní podal žádost o udělení státního občanství bratr žalobkyně. Otec žalobkyně podal žádost o udělení státního občanství v průběhu řízení o žádosti žalobkyně před ministrem vnitra, matka žalobkyně žádost o udělení státního občanství nepodala. V době podání žádosti o udělení státního občanství byla žalobkyně žákyní české základní školy v X, ve které plnila povinnou školní docházku a dokončila zde třetí ročník povinné školní docházky. Žalobkyně splnila veškeré podmínky pro udělení státního občanství stanovené v § 14 zákona o státním občanství. Důvodem neudělení státního občanství žalobkyni byla skutečnost, že správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku integrace do společnosti v České republice stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství a že by udělením státního občanství byla žalobkyni byla Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

porušena zásada jednotného státního občanství rodiny. O žádosti otce žalobkyně o udělení státního občanství nebylo do vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto.

33. Z čl. 1 Úmluvy o omezení případů bezdomovectví i čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o státním občanství, jimž je Česká republika vázána, vyplývá, že osoba (dítě), které se narodí na jejím území a které narozením nezíská jiné státní občanství, má právo na získání státního občanství České republiky buď (i) přímo narozením nebo (ii) na základě žádosti podané tímto dítětem či v jeho zastoupení způsobem stanoveným vnitrostátní právní úpravou.
34. V zákoně o státním občanství zákonodárce reflektoval mimo jiné právě i závazky vyplývající pro Českou republiku dítě z čl. 1 Úmluvy o omezení případů bezdomovectví i čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o státním občanství. Podle zákona o státním občanství dítě narozené na území České republiky, jehož žádný z rodičů nemá české státní občanství, může nabýt státní občanství jedním ze tří způsobů:
 - a) přímo narozením, pokud se narodí na území České republiky, ale to pouze předpokladu, že by se jinak stalo bezdomovcem, oba jeho rodiče jsou bezdomovci a alespoň jeden z jeho rodičů měl v době narození dítěte na území povolen pobyt na dobu delší 90 dnů (§ 5),
 - b) udělením na základě žádosti, pokud se narodilo a území České republiky, a to za předpokladu, že nenabýlo narozením státní občanství ani jednoho z rodičů a alespoň jeden z jeho rodičů měl v době narození dítěte na území povolen pobyt na dobu delší 90 dnů (§ 29),
 - c) udělením na základě žádosti v ostatních případech, tj. splní-li pro jeho udělení zákonné podmínky (§ 13 a § 14).
35. Žalobkyně se narodila na území České republiky rodičům, kteří jsou bezdomovci. Z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí však nevyplývá, že by se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly otázkou, zda žalobkyně splňuje podmínky pro nabytí státního občanství podle § 5 nebo podle § 29 zákona o státním občanství. Z obou rozhodnutí naopak vyplývá, že správní orgány posuzovaly žádost žalobkyně o udělení státního občanství pouze z hlediska splnění podmínek stanovených v § 13 a § 14 zákona o státním občanství.
36. Žalobkyně v podané žalobě neuplatnila námitku, že žalovaný a ministr vnitra postupovali v rozporu se zákonem, pokud se při svém rozhodování o její žádosti nezabývaly otázkou, zda v případě žalobkyně nebyly splněny podmínky pro nabytí státního občanství podle § 5 nebo § 29 zákona o státní občanství. Ani soud se tudíž při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů otázkou zákonnosti takového postupu nemohl zabývat, protože by při svém přezkumu nepřípustně vybočil z mezí žalobních bodů, jimž je vázán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 As 302/2017 - 29, bod 13).
37. Soud se proto v souladu s námitkami, které žalobkyně v podané žalobě uplatnila, zabýval otázkou, zda správní orgány při rozhodování o žádosti žalobkyně o udělení státního občanství aplikovaly zákonným způsobem zásadu jednotného státního občanství v rodině a § 13 odst. 1 zákona o státním občanství.
38. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozsudek velkého senátu ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135, a rozsudek ze Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, body 46 a 47) vyplývá, že nejlepší zájem dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte by měl být primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí. Tyto závěry je nepochybně možno aplikovat i ve vztahu k posuzování žádosti dítěte, které je bezdomovcem, o udělení státního občanství. Již ze samotné Úmluvy o právech dítěte (čl. 7) totiž vyplývá právo dítěte na státní příslušnost, tedy jinak řečeno právo na to, aby se po svém narození nestalo osobou bez státní příslušnosti, jakož i povinnost smluvních států (a tedy i České republiky) zajistit naplnění tohoto práva dítěte. Již ze samotné Úmluvy o právech dítěte tedy vyplývá, že je nepochybně v jeho nejlepším zájmu, aby po svém narození získalo státní občanství a nebylo bezdomovcem. Je tomu tak především proto, že bezdomovec nemůže požívat ochrany žádného státu v takovém rozsahu, jako jeho občan, neboť logicky státním příslušníkem žádného státu není. Osoba, která je bezdomovcem, je tak zbavena možnosti dovolat se vůči státu svých občanských práv, v důsledku čehož vyloučena z plnohodnotné účasti na fungování společnosti, a nachází ve stavu extrémní zranitelnosti. V případě nezletilých dětí, které jsou bezdomovci, to nepochybně platí tím spíše.

39. Právě nejlepší zájem dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte proto musí být podle názoru soudu klíčovým hlediskem při posuzování žádosti o udělení státního občanství podané dítětem, které je bezdomovcem. Pouze tímto způsobem lze totiž naplnit požadavek vyplývající z čl. 7 Úmluvy o právech dítěte na zajištění práva dítěte na státní příslušnosti i čl. 1 Úmluvy o omezení případů bezdomovectví a čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o státním občanství, které zavazují Českou republiku k tomu, aby zajistila nabytí státního občanství dětem, narozeným na jejím území, které by jinak byly osobami bez státní příslušnosti.
40. Z odůvodnění obou rozhodnutí vyplývá, že správní orgány při posuzování žádosti žalobkyně mimo jiné aplikovaly zásadu jednoty státního občanství rodiny, a to s odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 142/2013 - 29. V rozsudku č. j. 4 As 142/2013 - 29 se však Nejvyšší správní soud zabýval případem, jehož skutkové okolnosti se od případu žalobkyně zásadním způsobem odlišovaly.
41. V případě, jímž se zabýval Nejvyšší správní soud, totiž o udělení státního občanství České republiky žádala nezletilá žadatelka, která se sice také, stejně jako žalobkyně, narodila na území České republiky, avšak rodičům, kteří byli státními občany Čínské lidové republiky, nikoliv osobami bez státní příslušnosti, jako rodiče žalobkyně. Sama žadatelka rovněž byla občankou Čínské lidové republiky. Nejvyšší správní soud v této věci dospěl s odkazem na své přechozí závěry vyslovené v rozsudku ze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 As 31/2012 - 76, v němž se vyjadřoval k otázce zachování principu jednoty státního občanství rodiny jako k jednomu z kritérií při rozhodování o udělení státního občanství, k závěru, že „žalovaný při zvažování, zda stěžovatelce udělit české státní občanství, přihlédl k zásadě jednotnosti státního občanství v rodině a k tomu, že je s ohledem na její nízký věk na místě konstatovat, že z důvodu její závislosti na její rodině je vhodné ponechat jí její stávající občanský status. Skutečnost, že tyto závěry jsou pro stěžovatelku nepříznivé a nechtěné, nezakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. zneužití správního uvážení žalovaným. V tomto směru je přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela nerozhodné, na základě jakého důvodu nenabyla matka stěžovatelky české státní občanství; ale to, že české občanství matka stěžovatelky nezískala.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

42. Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 142/2013 - 29 shledal v souladu se zákonem takový postup správních orgánů, při kterém správní orgány nevyhověly žádosti nezletilé žadatelky, státní občanky Čínské lidové republiky, o udělení státního občanství České republiky za situace, kdy dosud nenabyla toto státní občanství její matka. Za takové situace považoval Nejvyšší správní soud za správné, pokud byl této žadatelce ponechán její stávající občanský status, tedy občanství Čínské lidové republiky. V případě, jímž se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku č. j. 4 As 142/2013 - 29 se tedy nejednalo o nezletilou žadatelku, která by byla bezdomovkyní. Tím, že této žadatelce nebylo státní občanství České republiky uděleno, tak nemohlo být dotčeno její právo na státní příslušnost ve smyslu čl. 7 Úmluvy o právech dítěte. Toto ustanovení totiž negarantuje dítěti narozenému na území České republiky právo na její státní občanství, ale pouze právo na to, aby se v důsledku narození na jejím území nestalo osobou bez státní příslušnosti. Neudělení státního občanství dítěti narozenému na území České republiky, které již je občanem jiného státu, proto nemůže být samo o sobě ani v rozporu s nejlepším zájmem dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Za takového stavu věcí je nepochybně na místě, aby důležitým, byť nikoliv jediným a absolutním, kritériem, jímž se budou správní orgány při rozhodování o udělení státního občanství České republiky nezletilému občanovi jiného státu řídit, byla rovněž zásada jednoty státního občanství rodiny, jejímž účelem je ochrana rodinných vazeb a která má přispět k nerušenému výkonu práva na rodinný život garantovanému

čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 31/2012 - 76, bod 39, a ze dne 27. 5. 2022, č. j. 4 As 374/2019 - 42, bod 48).

43. Z judikatury správních soudů však nevyplývá, že by bylo možno aplikaci zásady jednoty státního občanství rodiny rozšiřovat i na případy, kdy o udělení státního občanství žádá nezletilé dítě, které je bezdomovcem, a příslušníci jeho rodiny, s nimiž na území České republiky jsou rovněž osoby bez státní příslušnosti, jak to učinily správní orgány. Podle názoru zdejšího soudu zásadu jednoty státního občanství rodiny v takových případech aplikovat nelze. Její aplikací by totiž dítěti bez státní příslušnosti, které by jinak splňovalo veškeré zákonem stanovené požadavky pro udělení státního občanství České republiky, bylo jeho udělení odepřeno a jen z toho důvodu, že o udělení státního občanství nepožádali nebo státní občanství nebylo uděleno ostatním rodinným příslušníkům, kteří jsou rovněž bezdomovci. V případě dítěte v takovém postavení je však podle čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 7 Úmluvy o právech dítěte na rozdíl od případů žadatelů, kteří již jsou občany jiných států, v jeho nejlepším zájmu, aby mu bylo stání občanství uděleno a mohlo tak požívat ze strany státu ochranu ve stejném rozsahu, v jakém je poskytována jeho občanům. Aplikace zásady jednoty státního občanství v případě, kdy žádá o udělení státního občanství nezletilé dítě, které je bezdomovcem, by tak byla v rozporu s jeho nejlepším zájmem, neboť by jí fakticky bylo vyloučeno udělení státního občanství dítěti, které nesplnilo podmínky pro jeho získání nebo udělení narozením na území České republiky (§ 5 nebo § 29 zákona o státní občanství), ale splnilo by podmínky pro jeho udělení stanovené v § 13 a § 14 zákona o státním občanství. Aplikace zásady jednoty státního občanství rodiny v takovém případě by tedy ve své podstatě tato ustanovení zákona o státním občanství, která umožňují získat státní občanství dítěti, které je bezdomovcem a nenabyla žádné státní občanství narozením na území České, činila nepoužitelným právě v případech, pro které jsou určena.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

44. Jedním z důvodů, proč žalovaný žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhověl, byla právě skutečnost, že na případ žalobkyně aplikoval zásadu jednoty státního občanství rodiny. Žalovaný na základě její aplikace dospěl k závěru, že není v zájmu žalobkyně, aby jako nezletilé dítě měla státní občanství, pokud žádné státní občanství nemá nikdo z členů její rodiny a především jej dosud nezískali její rodiče. Jak však soud vyložil výše, v případě žalobkyně, která je nezletilou bezdomovkyní zásadu jednoty státního občanství rodiny aplikovat nelze, a to pro její rozpor s nejlepším zájmem dítěte, kterým je podle čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 7 Úmluvy o právech dítěte i jeho právo na státní příslušnost.
45. Žalovaný tudíž postupoval v rozporu se zákonem, pokud v případě žalobkyně zásadu jednoty státního občanství rodiny tímto způsobem aplikoval a v důsledku její aplikace v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte nezohlednil nejlepší zájem žalobkyně, kterým bylo udělení státního občanství. Pokud žalovaný prvostupňovým rozhodnutím právě na základě tohoto důvodu rozhodl tak, že žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhověl, rozhodl v rozporu se zákonem. Jelikož napadeným rozhodnutím ministr vnitra nezákonné rozhodnutí žalovaného potvrdil, je z tohoto důvodu nezákonné i napadené rozhodnutí.
46. Dalším důvodem, proč správní orgány žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhověly, bylo nesplnění podmínky stanovené v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, tedy podmínky integrace žalobkyně do společnosti v České republice.
47. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o státním občanství obsahuje výčet hledisek, ke kterým mají správní orgány při posuzování otázky, zda žadatel splnil podmínku integrace do společnosti v České republice přihlížet. Jedná se o hledisko rodinné, pracovní či sociální. Podle důvodové zprávy k zákonu o státním občanství (Sněmovní tisk 827/0, dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=6&CT=827&CT1=0>, str. 56) i odborné literatury (Körbl, H. *Zákon o státním občanství České republiky. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, str. 94), s jejímiž závěry se soud ztotožňuje, přitom k prokázání integrace do společnosti postačuje naplnění i pouze jednoho z uvedených hledisek. To ovšem na druhou stranu znamená, že správní orgány otázku, zda žadatel podmínku integrace do společnosti splňuje, musí naopak posoudit ze všech jednotlivých hledisek uvedených v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství.
48. Žalovaný se při posuzování otázky integrace žalobkyně do společnosti všemi hledisky uvedenými v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství zabýval. Soustředil se především na hledisko rodinné, neboť dospěl k závěru, že pracovní integraci žalobkyně, nelze vzhledem k jejímu nízkému věku zatím očekávat a ze stejného důvodu nelze plnohodnotně posuzovat ani její integraci z hlediska sociálního, protože sociální integrace žalobkyně se začíná teprve utvářet, probíhá zatím pouze v rámci nejbližší rodiny a prostřednictvím rodičů žalobkyně. Sociální vazby žalobkyně běžné v jejím věku, které navázala v rámci svých školních či zájmových aktivit, nelze klást na roveň vazbám k jejím rodičům. Podle názoru žalovaného přitom žalobkyně neprokázala, že by byla v České republice integrována z hlediska rodinného, jelikož její rodiče nejsou státními občany České republiky a o české státní občanství v době podání žádosti žalobkyně nepožádali.
49. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že vzhledem k věku žalobkyně, která byla v době podání žádosti nezletilým dítětem skutečně nelze reálně uvažovat o tom, že by žalobkyně mohla být integrována do společnosti z hlediska pracovního. Bylo proto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

logické, že se žalovaný otázkou, zda je žalobkyně do společnosti integrována právě z tohoto hlediska, podrobně nezabýval.

50. Soud rovněž souhlasí se žalovaným v tom, že podmínku integrace do společnosti z hlediska rodinného nebylo možno v případě žalobkyně považovat za splněnou. Jsou to nepochybně rodiče žalobkyně, s nimiž žalobkyně na území České republiky od svého narození pobývala, kteří mají zásadní vliv na integraci žalobkyně jako nezletilého dítě do společnosti z hlediska rodinného. Míra integrace žalobkyně z tohoto hlediska se nepochybně odvíjí od míry integrace jejích rodičů do společnosti v České republice. Rodiče žalobkyně v době, kdy podala žádost o udělení státního občanství, občany České republiky nebyli. Proto je nebylo možno bez dalšího považovat za integrované do společnosti v České republice v takovém rozsahu, jaký je obvyklý u jejích občanů. O udělení státního občanství rodiče žalobkyně společně se žalobkyní nepožádali. Žalovaný tak nevedl žádné řízení, kde by se otázkou integrace rodičů žalobkyně do společnosti v České republice zabýval, a své závěry o jejich integraci z takového řízení následně mohl aplikovat i v řízení o žádosti žalobkyně. Otec žalobkyně sice následně podal žádost o udělení státního občanství, avšak až v době, kdy již probíhalo řízení o rozkladu žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí. V době vydání napadeného přitom nebylo řízení o jeho žádosti skončeno. Nejen žalovaný ale ani ministr vnitra tudíž v napadeném rozhodnutí nemohl zohlednit nejen jeho výsledek, ale ani to, jak byla v tomto řízení posouzena otázka integrace otce žalobkyně do společnosti. Ani v řízení vedeném o žádosti žalobkyně přitom nevyšlo najevo, že by rodinný život žalobkyně probíhal takovým způsobem, že by žalovaný mohl dospět k závěru, že bez ohledu na skutečnost, že nikdo z rodiny žalobkyně není občanem České republiky, jsou její členové a především rodiče žalobkyně do společnosti v České republice fakticky integrováni takovým způsobem, který je obvyklý u jejích občanů. Žalobkyně ostatně v podané žádosti ani v průběhu řízení o její žádosti nic takového netvrdila. V této souvislosti soud připomíná, že řízení o udělení státního občanství je řízením o žádosti nikoliv řízením zahajovaným z moci úřední. Bylo proto na žalobkyni, aby sama prostřednictvím vlastních tvrzení a jejich doložením potřebnými důkazy nebo alespoň označením takových důkazů odůvodnila svou žádost o udělení státního občanství takovým způsobem, aby prokázala, že je již integrována do společnosti v České republice i z hlediska rodinného. Pokud tak žalobkyně neučinila, správní orgány neměly povinnost jí k případnému doplnění důvodů, pro které by se měla stát státním občanem, vyzývat ani tyto důvody z vlastní iniciativy za žalobkyni vyhledávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 374/2019 - 42, bod 42).

51. Soud se však neztotožňuje se závěrem žalovaného ohledně posouzení otázky integrace žalobkyně do společnosti z hlediska sociálního. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně podmínku integrace do společnosti z hlediska sociálního nesplnila, neboť sociální integrace žalobkyně se začíná teprve utvářet, probíhá zatím pouze v rámci nejbližší rodiny a prostřednictvím rodičů žalobkyně. Při

posuzování tohoto hlediska žalovaný podle názoru soudu dostatečně nezohlednil, že žalobkyně se na území České republiky narodila a že v průběhu řízení o žádosti žalobkyně nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo tomu, že by se po celou dobu pobytu na území České republiky mimo svou rodinu pohybovala v jiném než v českém prostředí, znala jinou než českou společnost a k jiné než české společnosti si utvářela sociální vazby. Z hlediska těchto vazeb je přitom významné, že výhradně na území České republiky žalobkyně plní již několik let povinnou školní docházku, a to v české základní škole. Tyto skutečnosti z přitom z podané žádosti a jejích příloh jednoznačně vyplývají. Vzdělání Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobkyně tak probíhá od počátku její školní docházky v českém jazyce a podle stejných učebních plánů jako v případě žáků, kteří jsou občany České republiky. Žalobkyně tedy nejen tráví v průběhu školního roku významnou část dne výze českém sociálním prostředí, ale dostává se jí i stejného vzdělání jako občanům České republiky včetně informací o kulturně-společenských, zeměpisných a historických realitách České republiky. Sociální integrace žalobkyně tudíž rozhodně neprobíhá pouze v rámci rodiny a prostřednictvím rodičů žalobkyně, jak dovodil žalovaný. Právě školní docházka, výuka v českém jazyce, pobyt ve škole a související aktivity, kdy vše probíhá v českém jazyce a v českém prostředí bez jakýchkoliv pochybností také velice výrazně formovaly a formují osobnost žalobkyně a zásadním způsobem přispěly a nadále přispívají k její integraci právě z hlediska sociálního. Soud je přesvědčen, že právě tyto skutečnosti tak svědčí o vysoké míře integrace žalobkyně do společnosti v České republice.

52. Žalovaný v případě žalobkyně dospěl k závěru, že žalobkyně není dostatečně integrována do společnosti v České republice z žádného hlediska uvedeného v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, a tudíž nesplnila nutnou podmínku pro udělení státního občanství v podobě integrace do společnosti právě z tohoto ustanovení vyplývající. Z tohoto důvodu žalovaný žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhověl. Soud však shledal, že žalobkyně je do společnosti v České republice integrována dostatečně, a to z hlediska sociálního, a tedy podmínku stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství právě na základě tohoto hlediska splnila. Pokud tedy žalovaný prvostupňovým rozhodnutím právě na základě tohoto žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhověl právě pro nesplnění podmínky integrace do společnosti, aplikoval § 13 odst. 1 zákona o státním občanství nesprávným způsobem a rozhodl o žádosti žalobkyně v rozporu se zákonem. Jelikož napadeným rozhodnutím ministr vnitra nezákonné rozhodnutí žalovaného potvrdil, je z tohoto důvodu nezákonné i napadené rozhodnutí.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Soud shledal důvodné žalobní námitky, že správní orgány při posuzování otázky, zda žalobkyně, která je osobou bez státní příslušnosti, splnila veškeré podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle zákona o státním občanství, dospěly k nesprávnému závěru, že žalobkyně není integrována do společnosti v České republice a že by udělení státního občanství žalobkyni bylo v rozporu se zásadou jednotného státního občanství v rodině, neboť osobami bez státní příslušnosti jsou i její rodiče a bratr, s nimiž žalobkyně společně na území České republiky žije. Správní orgány totiž při posuzování míry integrace žalobkyně do společnosti nezohlednily, že se žalobkyně na území České republiky narodila, jiné než české prostředí a českou společnost ani nezná, že žalobkyně plní již několik let povinnou školní docházku a vzdělává se výhradně v českém jazyce na české základní škole, což naopak svědčí o vysoké míře integrace žalobkyně z hlediska sociálního. Právě školní docházka, výuka v českém jazyce, pobyt ve škole a související aktivity, kdy vše probíhá v českém jazyce a v českém prostředí významně výrazně formovaly a formují osobnost žalobkyně a zásadním způsobem přispívají k její integraci do společnosti z hlediska sociálního. Správní orgány rovněž v případě žalobkyně nesprávně aplikovaly zásadu jednotného státního občanství v rodině, neboť členové její rodiny jsou bezdomovci. Udělením státního občanství žalobkyně proto tato zásada porušena být nemohla. Soud dospěl k závěru, že pokud správní orgány žádosti žalobkyně o udělení státního občanství v důsledku aplikace této zásady nevyhověly, postupovaly v rozporu s čl. 3 odst. 1 a čl. 7 Úmluvy o právech dítěte, neboť udělení státního občanství bylo v nejlepším zájmu žalobkyně jakožto nezletilého dítěte. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

54. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy příprava a převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100\text{ Kč} = 6\,200\text{ Kč}$), náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300\text{ Kč} = 600\text{ Kč}$), odměna advokáta tak celkem činí 6 800 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. října 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.